

“Мати – берегиня роду”

Виховна година

Мета. Ознайомлення з народною творчістю, кращими творами літературного мистецтва, присвяченими материнству, сім'ї”.

Інтер'єр. Рушники, квіти, столи, прикрашені вишитими серветками, на чільному місці портрет жінки з немовлям. У кімнаті також плакати з висловлюванням видатних людей про матір.

Хід заходу

Вступне слово куратора.

Мати... Це перше слово, яке з радісною усмішкою вимовляє дитина. Мама – це те слово, яке найчастіше повторює людина в хвилини страждання і горя. Матерів мільйони і кожна несе в собі любов. Жінки усіх рас – сестри одна одній. Вони особливо прекрасні, коли підносять дитину до грудей. Кожен скаже: “Найкраща мама – моя мама”, бо безмежна її ніжність. Хто б вона не була, де б не жила... Якби стільки доброти, скільки випромінює серце матері, випромінювалось би на всіх оточуючих, зло загинуло б. Саме їм, найріднішим, найдорожчим присвячуємо цей захід.

1-й студент.

Стежина до маминої хати в'ється через город. Усе тут до болю знайоме: он дбайливо висаджені кущики квасолі, а між ними поважно розплелосся гарбузове гудиння, на видолінку буяє морква, сизію тугими голівками капуста, густими листочками пішли у ріст буряки, антенять стрілки кропу, тендітять покрапини маку-самосію, і немов сторожа, гордо вартують на окраїнах городу бур'яни.

2-й студент.

Усе довкола живе неньчиною присутністю. Ось і сапа залишена нею, одне – грабельки, певно, що тільки закінчила працю і пішла припорати хатнє господарство. Крізь причинене вікно доноситься тиха мелодія, яка, знаю, завше бентежила її чутливу душу.

У виконанні студентів звучить пісня “Про рушник” на сл. А.Малишка.

У цей час ведуча звертається до присутніх і називає прізвище тієї мами, яка напередодні цю пісню назвала улюбленою, а донька чи син підходить, цілує і дарує їй живі квіти.

3-й студент.

Колискова пісня. Скільки їх створив народний геній, цей особливий фольклорний жанр, позначений високим поетичним сприйняттям, глибиною мелодійного звучання, багатством образів! Лагідний материн наспів засівав дитячу душу любов'ю до людей, до природи, до всього живого. Під спів неньчиної пісні виростили поети і композитори, хлібороби й захисники рідної землі, філософи та мудреці...

Звучить колискова пісня.

4-й студент.

Вслухаюся в поетичні образи колискових і уявляю немовлятко... Дрімота-сон ходить біля вікон, заглядає у шибки, а там, на воротах, стоїть кіт у червоних чоботях...

А над усіма образами – величний образ жінки-матері, ніжне серце якої переповнене безмежно любов'ю до дитини.

Студентка декламує “Колискову” Лесі Українки.

5-й студент.

Споконвіку у народі існував звичай: колиску, що вийшла з ужитку, ніколи не викидали, а берегли доти, доки люди жили в оселі. А з якого дерева робили їх? Із клена, калини або ясена, щоб діти були дужими та співучими.

6-й студент.

Калина, верба, тополя, мальви... Одвічні символи, якими опредметнювалося найсвятіше, найдорожче, найсокровенніше – любов до рідної землі, до свого народу. Не було села, а в ньому хати, де б не палахкотіли під вікнами мальви – ці незрадливі оберіги нашої духовної спадщини. Всім, хто вирушав у далеку дорогу, вони нагадували – там земля мила, де мати народила.

Виконується пісня “Калина”.

7-й студент.

Яка мати не співала цих легких як сон пісень над колискою дорогих дітей своїх? І мовби продовження цього – уривок з листа О.Довженка до неньки: “Я дуже щасливий, мамо, що Ви в мене є десь, що Ви живі, що у Вас ще ясна пам'ять і ви співаєте з внуком “Соловушка”. Дай Вам

Бог здоров'я ще поспівати довше, щоб осталась пам'ять про Вас у онуках на все життя...”.

Звучать українські народні пісні у виконанні студентів.

Прозвучали пісні “Ой, чий то кінь стоїть”, “На городі буркун”, “А я все дивлюся”, “Ой на горі та женці жнуть”, “Ой на горі два дубки”...

Ведучі підходять до родини (запрошені батьки студента) і вручають їм пам'ятні подарунки.

8-й студент.

Віки мужності і звитяги, віки з шаблею в боях і за плугом, віки мук на невільницьких торговцях трьох материків і віки боротьби проти татарських, турецьких та інших орд, віки надії, віки журби, віки жіночого чекання і дівочої вірності – все увібрала народна пісня.

Звучить українська народна пісня.

9-й студент.

Мамо, дивлюсь у теплі неньчині очі, в яких, здається, одсвічує вся блакить рідної землі. І запитую: “А що означає “Берегиня”? “Берегиня”, любий мій синочку, - відказує вона, - це наша оселя. Усе, що в ній є, що ми нажили, що приберегли од своїх батьків та дідусів, чим збагатилася й освітілася – хатнім пожитком, дітьми, піснею, злагодою чи суперечкою, добрим словом, спогадом у цій хати – все це і є Берегиня.

Звучить українська пісня “Смерекова хата”.

Студентка декламує вірш В.Симоненка “Матері”. А тим часом дівчатка в українському одязі підносять до столиків улюблені страви мам, які самі приготували. Вареники з сиром, картоплею, капустою, гарбузова каша, голубці, пироги, тістечка та ін.

Лунає народний гумор, проводяться ігри “Хто швидше з'їсть вареники”, “Смішні вареники”, “Зайчик-чибирайчик”, щоб не переривалася пісня. Упродовж заходу прозвучали улюблені пісні всіх мам.

Захід закінчується поезією М.Сингаївського “Мати”.